

Arrest

nr. 185 366 van 12 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN DEN BROECK die *loco* advocaat B. DURAN RODRIGUEZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partijen niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van

artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

1.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker genomen, wordt door de commissaris-generaal vooreerst gewezen op het gegeven dat verzoeker, ondanks zijn beweerde problemen, na zijn terugkeer vanuit Duitsland in februari 2016 zich opnieuw in Kumanovë vestigde, er onmiddellijk onderdak en een nieuwe job vond en dat hij gedurende zijn verblijf van zes maanden aldaar in de periode tussen 13 februari 2016 en 27 augustus 2016 geen enkel probleem kende, niet met zijn schoonfamilie en niet omwille van zijn vroegere activiteiten als UÇK'er of BDI'er. Het feit dat verzoeker zich na zijn terugkeer uit Duitsland opnieuw vestigde in Kumanovë, nochtans de stad waar hij in het verleden problemen met zijn schoonfamilie had gekend en dat hij er sinds zijn terugkeer uit Duitsland geen enkel probleem meer kende, tast, aldus de commissaris-generaal, de ernst en/of de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees in Macedonië in ernstige mate aan. Wat verzoekers problemen met zijn schoonfamilie betreft en in het bijzonder S.M., de neef van zijn echtgenote, wordt vastgesteld dat voor zoverre deze als ernstig en zwaarwichtig zouden kunnen worden beschouwd, deze louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met S.M. geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Macedonië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de hartproblemen van verzoekers dochter betreft, wordt gesteld dat medische redenen an sich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en dat deze moeilijkheden evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren. Betreffende verzoekers vrees voor de gevolgen van zijn lidmaatschap van het UÇK wordt verwezen naar informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de amnestiewet en het feit dat deze in de praktijk daadwerkelijk wordt toegepast, het gegeven dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij sinds dat voormelde wet in 2002 van kracht werd geen problemen in dit verband heeft gekend, alsook het feit dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij in Macedonië normaal kon leven en werken en dat de Macedonische autoriteiten hem een paspoort gaven waarmee hij de voorbije jaren frequent reisde. Bijgevolg blijkt uit niets, zo luidt de bestreden beslissing, dat verzoeker bij terugkeer naar Macedonië omwille van zijn voormalige UÇK- engagement ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Wat de gevolgen betreft van het stopzetten van zijn lidmaatschap van de BDI rond 2007 wordt vastgesteld dat de door verzoeker geschetste problemen geen zwaarwichtig karakter hebben. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster genomen wordt vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, thans verzoeker in wiens hoofde werd besloten tot de weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag omdat, zo luidt het, uit het geheel van zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming loopt in Macedonië, waardoor, aldus de commissaris-generaal, verzoeksters asielaanvraag evenmin in overweging kan worden genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het

aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers wijzen er thans in hun verzoekschrift op dat hun beide dochters ziek zijn: hun oudste dochter heeft hartklachten en hun jongste dochter heeft, waarbij ze verwijzen naar enkele als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde attesten van het AZ Nikolaas, te kampen met hoge koortsaanvallen waarvan de oorzaak nog niet volledig duidelijk zou zijn. Ze betogen tevens dat “De oudste dochter heeft een gaatje in haar hart en dient hiertoe de nodige behandeling en operaties te ondergaan, dewelke in haar land van herkomst niet voorhanden zijn.” en dat “In het verleden (2011) trachtte verzoeker zijn oudste dochter voor behandeling binnen te brengen in het overheidsziekenhuis te Skopje toen bleek dat zij een gaatje in haar hart had. Er was nood aan dringende medische hulp, maar het ziekenhuis liet hen 2 à 3 weken wachten en verzocht om een betaling alvorens zij het oudste dochtertje van verzoeker wouden helpen. Dergelijke weigering en de vraag tot betaling (daar waar dit normaal kosteloos is) is gesteund op het feit dat verzoeker een etnische Albanees is.”

De Raad verwijst met betrekking tot die medische problematiek naar de bestreden beslissing waar dienaangaande, meer bepaald met betrekking tot de hartproblemen van de oudste dochter, wordt vastgesteld dat “(...) medische redenen an sich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin ressorteren deze moeilijkheden onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hieraan kan worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat etnische Albanezen dezelfde rechten genieten inzake toegang tot gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs. Bovendien stelden u en uw echtgenote dat de behandeling van de hartproblemen van uw dochter in Macedonië aan uw wensen voldeed, dat ze u doorverwezen naar specialisten in het buitenland, dat elke Macedonische dokter bereid was uw dochter te helpen en dat de behandeling voor uw dochter identiek was aan deze die andere Macedoniërs zouden kunnen genieten (CGVS, p. 16; p. 25-26; CGVS echtgenote, p. 12).” Verzoekers spreken dit thans in hun verzoekschrift zeer algemeen tegen, doch zij ontkrachten, noch weerleggen die pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoekers’ huidige blote beweringen omtrent het feit dat het overheidsziekenhuis in Skopje in 2011, intussen zes jaar geleden, 2 tot 3 weken lang zou geweigerd hebben om hun oudste dochter te helpen en dat ze hen lieten wachten tot ze betaalden, en dergelijke weigering en vraag tot betaling, terwijl dit normaal kosteloos is, ingegeven is door het feit dat zij etnische Albanezen zijn, vallen overigens bezwaarlijk te rijmen met, doch staan veeleer haaks op hun eerdere verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Ten aanzien van de commissaris-generaal verklaarden verzoekers immers dat hun oudste dochter voor haar hartproblemen in Macedonië werd geholpen, dat ze na een behandeling door een specialist in het buitenland (Bulgarije) in Macedonië verder werden geholpen en elke dokter bereid was om te helpen en telkens medicatie werd voorgeschreven, dat ook na hun terugkeer uit Duitsland in februari 2016 er niets was veranderd en hun oudste dochter nog steeds van een medische behandeling kon genieten, en dat die medische behandeling in Macedonië een behandeling was zoals iedereen die zou krijgen (gehoorverslag CGVS verzoeker d.d. 25 november 2016, p. 16, 25 en 26 en gehoorverslag CGVS verzoekster d.d. 25 november 2016, p. 12). Verzoekers’ huidige a posteriori beweringen zijn niets meer dan loze blote beweringen omtrent klaarblijkelijk een eenmalig incident, in het licht van hun eerdere verklaringen weinig of niet ernstig, en ze werpen hoe dan ook geen ander licht op voormelde eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal waaruit blijkt dat zij met betrekking tot de problemen van hun oudste dochter in Macedonië afdoende werden geholpen en de medische behandeling aan hun wensen voldeed. Uit niets blijkt en verzoekers maken -ze beperken zich tot niet in het minst gestaafde algemene beweringen- niet in concreto aannemelijk dat zij omwille van hun etnische origine of om een van de andere criteria van het Vluchtelingenverdrag in hun land van herkomst van medische hulp verstoken zouden worden. Uit hun eerdere verklaringen blijkt daarentegen dat zij met betrekking tot de medische problemen van hun kinderen in Macedonië wel degelijk en afdoende van medische hulp en verzorging kunnen genieten.

Verzoekers herhalen voorts de beweerde problemen met S.M., de oom van verzoekster, doch ze ontkrachten, noch weerleggen de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal op grond

waarvan in de bestreden beslissingen terecht wordt geoordeeld dat, in zoverre deze problemen als ernstig en zwaarwichtig zouden kunnen worden beschouwd, deze louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, en dat, dit in het bijzonder, zij geen overtuigende feiten of elementen aanhalen waaruit kan blijken dat zij voor de door hen aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met S. geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een terugkeer naar Macedonië in het geval van eventuele toekomstige problemen zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze motieven zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers hier niet op ingaan en er minstens geen ander licht op werpen, onverminderd overeind.

Verzoekers betogen voorts dat het feit dat Europa andere rapporten ontvangt van de Macedonische overheid, waarop de commissaris-generaal zich baseert en welke stellen dat het amnestieverdrag in de praktijk wel daadwerkelijk zou toegepast worden, te wijten is aan het feit dat er binnen de Macedonische overheid ook vertegenwoordigers van de Albanese minderheid zitten die betaald worden om dezelfde mening te verkondigen als de rest van de overheid en dit om een gunstig rapport te kunnen voorleggen aan de EU zodanig dat hun lidmaatschap bij de EU niet in het gedrang komt. Ze verwijten de commissaris-generaal onvoldoende rekening te houden met de motieven van de Macedonische overheid en het feit dat er wel vaker incorrecte rapporten worden overgedragen aan de EU. Verzoekers' zeer algemene kritiek, welke zij geenszins met concrete en objectieve gegevens staven, doch louter lijkt ingegeven te zijn door allerlei persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, vermag echter op generlei wijze afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat wat betreft verzoekers "vrees voor de gevolgen van uw lidmaatschap aan het UÇK, kan gesteld worden dat op 7 maart 2002 door het Macedonische parlement een amnestiewet werd afgekondigd die op 8 maart 2002 van kracht werd. Artikel 1 van deze wet reguleert het ontslag van vervolging, de stopzetting van ingeleide strafprocedures en de kwijtschelding van de gevangenisstraf voor personen die ervan verdacht worden criminele feiten gerelateerd aan het conflict van 2001 (1 januari 2001 tot 26 september 2001) te hebben voorbereid of uitgevoerd. Deze wet is onder meer van toepassing op etnische Albanezen die tijdens voornoemd conflict de wapens tegen de Macedonische strijdkrachten hebben opgenomen, alsook op personen die gedurende het voornoemde conflict deserteerden of hebben nagelaten gevolg te geven aan een militaire oproep. Deze regeling geldt enkel voor Macedonische staatsburgers en voor personen die ofwel een verblijfsvergunning voor Macedonië ofwel verwanten of goederen in Macedonië hebben. Voorts worden ook personen die oorlogsmisdaden of andere criminele feiten hebben gepleegd die een ernstige schending van het internationaal humanitair recht inhouden, uitgesloten van deze amnestiewet. Uit niets blijkt dat u onder één van deze twee uitzonderingscategorieën zou vallen. Zo verklaarde u reeds voor de gebeurtenissen in 2001 een Macedonisch paspoort te hebben aangevraagd en stelde u dat u tijdens de incidenten niemand heeft verwond of vermoord (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat deze wet in de praktijk daadwerkelijk werd toegepast en inmiddels volledig ten uitvoer werd gebracht. Eind 2004 was het amnestieproces volledig afgerond. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de amnestiewet in uw geval niet werd toegepast. Hoewel u in 2001 of begin 2002 naar eigen zeggen een aantal keer door de Macedonische politie werd gezocht (CGVS, p. 10), blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u sinds de wet in 2002 van kracht werd geen problemen in dit kader gekend heeft. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt bovendien dat u er normaal kon leven en werken en dat de Macedonische autoriteiten u een paspoort gaven waarmee u de afgelopen jaren frequent reisde (CGVS, p. 8-11; p. 13-14; p. 25). U beweerde weliswaar nog dat de amnestiewet in de praktijk niet werd doorgevoerd, maar u kon deze stelling op geen enkele manier staven. U zei slechts dat de Macedonische gevangenis vol zitten met etnische Albanezen, wat, gezien het gebrek aan objectieve documentatie dienaangaande en gezien de hierboven geciteerde informatie betreffende (het respect voor) de amnestieregeling voor voormalige UÇK'ers, een blote bewering betreft waaraan geen waarde gehecht kan worden (CGVS, p. 9; p. 11). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Macedonië omwille van uw voormalig UÇK-engagement ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen."

Waar verzoekers verder zeer algemeen verwijzen naar een razzia op 9 en 10 mei 2015, verwijst de Raad naar de bestreden beslissingen waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: "Volledigheidshalve kan, tot slot, betreffende de algemene veiligheidssituatie in Macedonië en meer bepaald betreffende de incidenten in Kumanovë op 9 en 10 mei 2015, nog opgemerkt worden dat deze incidenten volgens de beschikbare informatie gekaderd dienen te worden in een anti-terrorisme-operatie uitgevoerd door de

Macedonische politie waarbij een dertigtal Albanezen (die niet afkomstig waren van Kumanovë) zelf het vuur geopend hebben. Hoewel het geweld tijdens deze dagen een hoogtepunt bereikte, is het weinig waarschijnlijk dat dergelijke feiten zich opnieuw zouden voordoen. Geen enkel burgerslachtoffer viel trouwens te betreuren. De operatie is beëindigd door de Macedonische autoriteiten op 10 mei 2015 en heeft geleid tot de arrestatie van een dertigtal personen en de dood van tien terroristen en acht agenten. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u in dit verband geen persoonlijke problemen kende (CGVS, p. 25). Bijgevolg dient er besloten te worden dat deze gebeurtenissen geenszins de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor Macedonische burgers kunnen verantwoorden.” Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien zij door verzoekers niet in een ander daglicht wordt geplaatst, onverminderd overeind.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontcrachten.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, bevestigen verzoekende partijen de middelen van hun verzoekschrift. Zij lichten toe dat er verschillende stukken zijn toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat leden van de UCK ook nu nog vervolgd worden in Macedonië. Verzoekende partijen wijzen erop dat ook nu nog bepaalde mensen met een UCK-verleden in de gevangenis zitten.

Betreffende het betoog van verzoekende partijen dat verschillende stukken werden toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat leden van de UCK ook nu nog vervolgd worden in Macedonië, en dat ook nu nog bepaalde mensen met een UCK-verleden in de gevangenis zitten, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar met betrekking de vrees van eerste verzoekende partij voor de gevolgen van haar lidmaatschap van het UCK het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekers betogen voorts dat het feit dat Europa andere rapporten ontvangt van de Macedonische overheid, waarop de commissaris-generaal zich baseert en welke stellen dat het amnestieverdrag in de praktijk wel daadwerkelijk zou toegepast worden, te wijten is aan het feit dat er binnen de Macedonische overheid ook vertegenwoordigers van de Albanese minderheid zitten die betaald worden om dezelfde mening te verkondigen als de rest van de overheid en dit om een gunstig rapport te kunnen voorleggen aan de EU zodanig dat hun lidmaatschap bij de EU niet in het gedrang komt. Ze verwijten de commissaris-generaal onvoldoende rekening te houden met de motieven van de Macedonische overheid en het feit dat er wel vaker incorrecte rapporten worden overgedragen aan de EU. Verzoekers’ zeer algemene kritiek, welke zij geenszins met concrete en objectieve gegevens staven, doch louter lijkt ingegeven te zijn door allerlei persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, vermag echter op generlei wijze afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat wat betreft verzoekers “vrees voor de gevolgen van uw lidmaatschap aan het UÇK, kan gesteld worden dat op 7 maart 2002 door het Macedonische parlement een amnestiewet werd afgekondigd die op 8 maart 2002 van kracht werd. Artikel 1 van deze wet reguleert het ontslag van vervolging, de stopzetting van ingeleide strafprocedures en de kwijtschelding van de gevangenisstraf voor personen die ervan verdacht worden criminele feiten gerelateerd aan het conflict van 2001 (1 januari 2001 tot 26 september 2001) te hebben voorbereid of uitgevoerd. Deze wet is onder meer van toepassing op etnische Albanezen die tijdens voornoemd conflict de wapens tegen de Macedonische strijdkrachten hebben opgenomen, alsook op personen die gedurende het voornoemde conflict deserteerden of hebben nagelaten gevolg te geven aan een militaire oproep. Deze regeling geldt enkel voor Macedonische staatsburgers en voor personen die ofwel een verblijfsvergunning voor Macedonië ofwel verwanten of goederen in Macedonië hebben. Voorts worden ook personen die oorlogsmisdaden of andere criminele feiten hebben gepleegd die een ernstige schending van het internationaal humanitair recht inhouden, uitgesloten van deze amnestiewet. Uit niets blijkt dat u onder één van deze twee uitzonderingscategorieën zou vallen. Zo verklaarde u reeds voor de gebeurtenissen in 2001 een Macedonisch paspoort te hebben aangevraagd en stelde u dat u tijdens de incidenten niemand heeft verwond of vermoord (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat deze wet in de praktijk daadwerkelijk werd toegepast en inmiddels volledig ten uitvoer werd gebracht. Eind 2004 was het amnestieproces volledig afgerond. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de amnestiewet in uw geval niet werd toegepast. Hoewel u in 2001 of begin 2002 naar eigen zeggen een aantal keer door de Macedonische politie werd gezocht (CGVS, p. 10), blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u sinds de wet in 2002 van kracht werd geen problemen in dit kader gekend heeft. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt bovendien dat u er normaal kon leven en werken en dat de Macedonische autoriteiten u een paspoort gaven waarmee u de afgelopen jaren frequent reisde (CGVS, p. 8-11; p. 13-14; p. 25). U beweerde weliswaar nog dat de amnestiewet in de praktijk niet werd doorgevoerd, maar u kon deze stelling op geen enkele manier staven. U zei slechts dat de Macedonische gevangenis vol zitten met etnische Albanezen, wat, gezien het gebrek aan objectieve documentatie dienaangaande en gezien de hierboven geciteerde informatie betreffende (het respect voor) de amnestieregeling voor voormalige UÇK’ers, een blote bewering betreft waaraan geen waarde gehecht kan worden (CGVS, p. 9; p. 11). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Macedonië omwille van uw voormalig UÇK-engagement ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.”

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de bij hun vraag tot horen gevoegde documenten - ze maken verkeerdelijk gewag van stukken gevoegd aan hun verzoekschrift, terwijl zij bij hun verzoekschrift enkel doktersattesten voegden - die zij aanduiden als *“krantenartikels aangaande de huidige toestand in Macedonië”* en *“Foto’s van oorlogsvrienden van de heer Q. welke nu vastzitten in de gevangenis in Macedonië of op de vlucht zijn”*, stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorzien zijn van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Bovendien volstaat dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie, zoals *in casu* de door verzoekende partijen aangebrachte krantenartikels omtrent de huidige toestand in Macedonië, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat

hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De algemene bewering van verzoekende partijen dat ook nu nog bepaalde mensen met een UCK-verleden in de gevangenis zitten, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit niets blijkt en verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij in hun land van herkomst omwille van het voormalig UCK- engagement van eerste verzoekende partij ook maar enig risico lopen op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partijen voegen voorts bij hun vraag tot horen een medische historiek van hen en hun kinderen zonder hier verder enige toelichting omtrent te geven. Het is niet aan de Raad om hieruit enig verweer te distilleren. Verzoekende partijen gaan hoe dan ook niet in het minst in en ontkrachten, noch weerleggen alzo geenszins hetgeen in de beschikking d.d. 27 februari 2017 omtrent de medische problematiek van hun dochters wordt vastgesteld. De Raad benadrukt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor zover verzoekende partijen zich zouden beroepen op hun medische of psychische situatie *an sich*, dienen zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het bevestigen van de middelen van hun verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 februari 2017 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS